

PANEVĖŽIO JUOZO BALČIKONIO GIMNAZIJA
Respublikos g. 47, LT-3517
Panevėžys

Pasvalio Mariaus Katiliškio viešosios bibliotekos konkursui

Laura Jackevičiūtė, 2a klasės mokinė
Miniatiūros

Konsultavo mokytoja
Ona Žiukienė

Panevėžys
2008

**Keturi pasakojimai apie šlapias kojas,
arba
Mergaitiškos balos**

Pirmas pasakojimas: Miesto gamtos ypatumai

Pavasaris. Gatvė. Tepaluotos, bet išdidžios balos. Pasipuošusios ir tyliai niūniuojančios : takšt, takšt, takšt... Kiekvienas lašelis krisdamas skęsta į mažąją jūrą. O mes, dvi mergiotės, niekuo taip nesidžiaugiančios, kaip pavasariniais kvapais ir išsilaisvinimu iš šalikų, kepurių ir paltų, susikibusios išlekiamės į gatvę. Iš pradžių ramiai, perdėtai surimtėjusiais veidais einame ir dairomės, ar prilyta ne tik gatvėse, bet ir ant laiptų, palangių, išneštų suplyšusių batų... Staiga draugė paleidžia mano ranką ir kaip pametusi galvą puola į pirmą pasitaikiusią jūrą, atsispiria ir, šokdama į jos vidurį, spėja dar kažką nerišliai sušukti. Visi sukaupti balų papuošalai - dažai ir negirdima vandens muzika – krentant lašeliams ištaško į šonus. Aš net sucypiu, kaip pasiutiškai, kaip velnioniškai dabar šypsosi mano draugė, stovėdama toje vietoje, kur prieš keletą akimirų buvo jūra. Vėjas elegantiškai pajudina plaukus. Startas. Šokinėjame ir šokinėjame, negailėdamos nei batų, nei balų...

Kas džiaugsis pavasariu mieste, jei ne mes? Takšt, takšt, takšt...

Antras pasakojimas: Mano rytai ganyklose

Vasara. Rytai, kai močiutė eidavo su kibirais karvutės aplankyti, aš, kaip koks katinas, sekdavau iš paskos. Ne, ne dėl pieno. Norėjosi rytą visu gražumu ir paslaptingu išvysti. Basomis, dar su pižama ir megztuku ant viršaus, nuleki į pievą, užsimerki, giliai įkvepi ir šypsaisi. Tada suvoki, kad tave pamatė močiutė. Ji nepyksta. Ji priprato, kad seku iš paskos į ganyklą. Tik sielojasi, kad basa lakstau. O aš vis kartuju: „Nepyk, močiut, aš tau pienių priskinsiu!“ Kaip kitaip, jei ne basomis tokį rytą po pievą braidyti? Ganykloje yra balų. Iš ryto jos tokios vėsios ir taip maloniai kutena padus... Atsistoji ramiai ir lauki, kol vėl pakutens. Ir žiūri į dangų. Tiesiai tiesiai. Taip įžūliai, kad į žmogų taip nežiūrėčiau. Jis net susirauktų arba nusisuktų. Bet dangus nenusisuka. Net mojavau jam kartą. Ir mėčiau pienes į viršų. Maniau, kad kuri ims ir pakibs mėlynėje. Bet, matyt, pienes dangui nelabai patinka ir jis jų negaudo... O aš vis stoviu užvertusi galvą, pravira burna. Stoviu vėsioje baloje, giliai kvėpuodama. Jei atidžiai žiūrėtum iš šalies, pamatytum išsiplėčiančias nosies šnerves.

Močiutė liepia bėgti namo. Bijo, kad nesusirgčiau. O aš, išlipusi iš balos, mėginu šlapias kojas į žolę nusivalyti. Bet kurgi tau! Nepaleis manęs pieva taip lengvai... Visos kojos aplimpa žolių stiebeliais. Mano kojos žalios. Kaip laumės. Mažos laumės su pižama ir megztuku.

Striksenu namo iš ganyklų. Stebuklingi rytai čia, pievose, su močiute ir jos karvute, kuri gali mėgautis ganyklos malonumais nuo ryto iki vakaro.

Trečias pasakojimas: Akvareliniai guminiai

Ruduo. Šalta. Nejauku ir tylu. Visi suirzė ir pikti. Mano guminiai, pagražinti akvareliniais dažais, ir taškuotas skėtis jau metus nebuvo naudojami. Manau, pats laikas. Šiomet ruduo kitoks. Net kaštonai sunoko kažkaip pasakiškai saldžiai. O vakar lijo. Taip lijo, kad maniau, jog net žuvys paskės. Labai ilgai neišlindo saulė. Todėl dabar balos nežmoniškai didelės ir spalvotos. Nuo lapų ir kreidučių, kuriomis piešėme prieš lietų ant asfalto.

Dideliais žingsniais iškėblinu į lauką. Patrinu rankas į kelnes. Truputį šalta. Nuo vėjo ore plazdena lapai. Galėtum pamanyti, kad kažkas į orą išmetė daug saldinių popierių. Mirgu margu klevas prie gatvės. Atsargiai ir lėtai įžengiu į šlapiają teritoriją - vakarykštę balą. Į ją vakar netyčia įkrito kaimynų katinas. Aš neįkrisiu. Tik plauksiu. Savo akvareliniais auliniais ir taškuotu skėčiu,- nuo lapų, ne nuo lietaus. Tyliai brendu ir dairydama matau, kokios rudeniškai pavargusios, bet gilios ir tokios savos, pažįstamos kiemo balos.

Mano kiemo balos...

Ketvirtas pasakojimas: Vanilinis sniegas

Žiema. Gili ir santūri žiema. Vakaras. Mano kojos net su keletu vilnionių kojinių porų taip išpraustos į batus, kad pirštai nepajuda ir nebepasiekia vienas kito. Ir visa tai, kad nesušalčiau. Net kepurę su dideliu bumbulu turiu. Tiksliau, bumbulas kažkada ten buvo, kol nuplėšė kaimynų šuo. Gal ir gerai, kad nuplėšė. Jei žaisdavom lauke slėpynių, mane visada atrasdavo pirmą. Vien dėl to bumbulo. Niekaip negalėjau jo paslėpti.

Tamsu. Atsisėdus ant balto suoliuko laukiu, kol prisnigs gausiau. Lėtai, lyg bijodamos sudužti, leidžiasi snaižės... Tada pradėsiu šokti ir purenti sniegą. Tokį vanilės skonio... Jau. Nebeturiu kantrybės laukti. Pašoku ir lakstau vis atsisukdama pažiūrėti, kokie mano kojų atspaudai. Atrodo, jie seka paskui mane. Keista. Bet man patinka. Netoliese užšalusi bala. Čiūūūžt! Aš, čiuoždama per sušalusią, lyg stiklas žaižaruojančią balą, parvirstu. Tiesiai nosimi į sniegą. Visi žandai aplimpa vanilinėmis snaižėmis. Šąla. Jaučiu, kaip sniegas ima tirpti ir lengvai slysti veido paviršiumi. Nusivalau pirštine žandus. Nepasiduosiu. Atsikeliu visa snieguota ir toliau puolu čiuožinėti. Griūnu, keliuosi, bet neprarandu vilties. Kada nors būsiu balų čiuožimo čempionė.

Čiūūūžt!

Koncertas su vyriškėmis kojineis

Mano žiema grodavo gatvėse su smuikeliu ir niekada nesirgdavo sloga. Ji turėdavo pirštines, kurių pirštų galai būdavo nukirpti. Kaip tikrų muzikantų. Ir ji grodavo lengvomis snaigėmis, kurias mes gaudydavome užvertę aukštyn galvas ir išsižioję.

O tais metais žiemos nebuvo. Tiesiog nebuvo. Net langai išūliai streikavo – ant jų retai pasimatydavo šerkšnas, o pro juos net ir svajodama nesugebėdavau išvelgti sniego. Arba visą nukasdavo jau anksti ryte, arba jo tiesiog nebūdavo. Ir nereikia apgaudinėti manęs, rodant vakarinėms žinioms, kad snigs. Juk nesninga. O kai nesninga ir nešąla, negali žaisti ekstremalių bėginėjimų po milžiniškais varvekliais, kai suaugusieji liepia iš ten dingti. Ir negali suplojusi rankomis girdėti kieme aido, nes žiemą automobiliai nevažinėja. Arba važinėja, bet labai tyliai. Ir negali prišalti liežuvio prie durų rankenos. Ir negali įlūžti į kūdros ledą. Ir vilnonės kojines, kurias prieš penketą metų numezgė mano pirmosios meilės močiutė (žinoma, mezgė už pinigus) sugrūstos spintoje ir tyliai nepasitenkinusios murma. Mano pirmoji žiemos meilė irgi turėjo tokias megztas kojines. Tik, kadangi jas mezgė jo močiutė (iš meilės, o ne už pinigus), jo kojines buvo žymiai gražesnės ir vyriškesnės. Nors, tiesą pasakius, man juk vyriškų kojinių nereikėjo.

Žiemos koncertas buvo vis atidėliojamas ir atidėliojamas. Aš išsiskyriau su savo pirmąja meile, nes nenešiojau jo močiutės kojinių. Jau labai sentimentalus ir įžeidus vaikas buvo. Visi aštuonmečiai tokie. Ir dėl visko kalta žiema. Jei ji būtų buvusi normali, matyt, aš jau seniai būčiau turėjusi rimtą vyrą su rimitomis kojineis.

Pavasaris su termometru

Kiekvieną pavasarį aš susergu. Pagal elgsenos požymius būtų sunku nustatyti, kokia tai liga. Ir, matyt, aš vienintelė tiksliai žinau – tai nėra velnio nesusiję su meile, kaip būna visiems normaliems žmonėms. Pirmas mano ligos simptomas – negaliu iš pažasties ištraukti termometro, nes man vis atrodo, kad turiu temperatūros šiek tiek daugiau, negu pridera tokiam metų laikui. Tas termometras tiesiog suaugo su manim. Ir mane tai erzina. Na, ne taip stipriai, kad vaikščiočiau susiraukusi, bet ganėtinai stipriai, kad kosėčiau kas dešimt minučių. Kaip gegutė iš sieninio laikrodžio. Nors ne. Tas kosėjimas panašesnis į varno kriokimą.

Ligoti žmonės dažniausiai nenori sirgti, arba apsimeta, kad neserga. Todėl aš, kaip ir daugelis vikrių ir ieškančių nuotykių ligonių, išsiruošiu truputį pasivažinėti. Autobusais. Manau, seni žmonės, kurie važinėja autobusais, labai jaučia, kurie keliautojai serga, o kurie ne. Įlipęs pagyvenęs vyriškis atsisėda priešais mane. Nemėgstu, kai svetimų žmonių žvilgsniai spokso į mane lyg į kokią vaistų vitriną. Nusuku akis į pavasariu alsuojančias pralekiančias gatves, palaidus šunis, vaikus be kepurų ir vaistines. Ir vis tiek jaučiu, kaip tos pagyvenusios akys įsisegė į mano švarką vietoj sagų. Su smiliumi atsargiai ir mandagiai mėginu nukrapštyti tas sagas. Bet argi žvilgsnį su pirštu nukrapštysi. Pakeliu akis ir pažvelgiu lygiai taip pat, kaip jis žiūri į mane. Tada vyriškis nusišypso, kažką sumurma, lyg mane kalbindamas, ir atsidūsta.

Padovanočiau jam termometrą, bet jis neturi laisvos rankos, kad jį paimtų. Viena ranka laiko maišelį, kuriame lašiniai su svogūnais. O kitos rankos nėra. Tiesiog nėra. Nėra ir pažasties, į kurią reiktų dėti termometrą.

Tokie jau tie pavasariai. Visi džiaugiasi kiek įmanydami ir kiek galėdami. Tik vieni su termometrais rankose, kiti be.